

סיפורו האישי של צעיר שהלך למסור את עצמו לידי המשטרה והודה כי הכיתי את הוראי

אני שונא שיגרה

איתי שהמשטרה לא יכולה לעשות שום דבר, ו- החלטתי לקחת את העניינים בידיי. באתי הביתה, ובנסתי לחדר של הנשים והוצאתי אותן בכח החוצה. זרקתי גם את חפציהן לרחוב. הן הזעיקו משטרה, וזו נתנה לי הוראה לי לחזור את החפצים והיא כבר תטפל בעניין. הם גם ניסו לעצור אותי, אבל אני הסתלקתי. אחרי זמן קצר עזבו הנשים את הבית ואני קיבלתי את החדר לרשותי.

היחסים בבית השתפרו, לכאורה, לזמן קצר. הייתי שוטר זמן מה, אולם אני אדם בעל טמפרמנט ושונא את השיגרה שבחיים אלה. לא מצאתי סיפוק בעבודה והתפטרתי. עבדתי בחקירות באופן פרטי, שוב עמדתו להתחתן, אבל הורי עמדו בדרכי, בטענה שהבחורה אינה די הגונה בשבילם. הם יעצו לי לשכוח אותה ולחפש נערה אחרת, ולמטרה זאת אפילו נתנו בידי סכום כסף שאסע לחוץ-לארץ. הייתי כשלוש שנה חודשים באירופה, וכשחזרתי עמדתי בפני אותו מצב. הורי הציעו לי כל יום עסק אחר, והצעותיהם לא יצאו מגדר דיבורים בלבד. הייתי חיים חסרי תכלית מחוסר יכולת להתחיל במשהו.

אולם בעוד שלי לא מצאו הורי כל אפשרות עזרה, הם מצאו בשבילי אחי, שהיה כבר מסודר וגר חמש שנים בבית הורי בגבעת-שמאל ללא כל תשלום מיסים או תשלום שכר דירה, עוד ארבעת אלפים לירות כדי שיצא משם.

המשטרה מפריעה לי

פני שנתיים עברו הורי לגור בגבעת-שמאל. הם רצו להשיכיר את החדר בתל-אביב. אני התנגדתי. טענתי שגם לי יש זכות למגורים. הם שיכנעו אותי שיקחו חדר אחר בשבילי. נתתי אמון בדבריהם, אחר כך לא רצו כבר להכיר אותי וחייתי ארבעה חודשים מחוץ לבית. בהשפעת קרובים חזרתי לבסוף הביתה. הורי אמרו שאני די גדול כדי לדאוג לעצמי, אבל מי דאג לי כשלא הייתי גדול? ביקשתי לפחות שיתנו לי לגור לבד באחד החדרים. הבנתי שאני בחור מבוגר וצריך להיות עצמאי. חדר ריק עמד בבית, נעול ומסוגר, אבל לי הם לא נתנו לגור בו. נאלצתי לישון עם אבי ואמי במיטה אחת.

לפני זמן מה עשו לי סקנדל בטענה שאני הומוסקסואליסט וכל הקשור בזה. נפגעתי קשה. בקשתי לדעת מי ספר להם זאת. ואז אמרה לי אמי שהמשטרה היתה בבית ומטרה לה הודעה בעניין זה.

דרשתי ממנה שתבוא אתי למשטרה, אבל אמי שינתה את דעתה וטענה ששוטר אחד שהיא לא מכירה אותו בא וסיפר לה זאת. אחר כך התברר, שאיזה שוטר לשעבר, שהוא ידידה של אחותי, יצא איתה, וכנראה לא היה לו מה לדבר, וסיפר לה כל מיני שמועות עלי, היא סיפרה להורי.

לפני חמשה חודשים התלוננה אמי במשטרה ברמת-גן שאני פורץ, רועה זונות, גנב וכל שאר המקצועות ההגונים. מאז איבדתי כל סיכוי להסתדר. המשטרה עצרה אותי סתם ככה, ברחוב לארבעים ושמונה שעות, ללא כל סיבה, במשטרה ניסו ללחוץ עלי שאהיה מודיע שלהם. סרבתי בטענה ש-אינני מלשין.

כל מקום שאני מתחיל לעבוד שם, המשטרה מפריעה לי. עבדתי במשרד פרסום, המשטרה באה ומיד פוטרתי. בבית אומרים שלא מגיע לי כלום. הם אומרים שאחי ירש אותם עוד בחיים. הם רצו שאתחתן עם בחורה שהם יביאו לי. הייתי מוכן לבלוט והם לא לוקש והם לא עשו כלום בעניין זה. אמי אמרה לי: לך תעבוד בבניין. אינני מסוגל לעבוד בבניין. אני שונא עבודות כאלו. אני רוצה להיות לפי דרכי. לא יכולתי לשאת את המצב ראיתי שאני מסוגל לעשות מעשי שטות. הלכתי למשטרת תחתית-הקו והודעתי לסמל החקירות שאם המשטרה לא תיקח את העניינים בידיי, ייתכן שיהיה כבר מאוחר. הוא הזמין את הורי לביתו. הם טענו את כל הטענות הרגילות: הוא פורץ, גנב, פושע, ומקלקל כל מיני בחורים צעירים. לבסוף הסכימו, בלחץ הסמל, להבטיח לי עשרים לירות למגורים, בתנאי שבמשך שלושה חודשים אהיה בסדר. איפה אפשר לגור בסכום כזה?

אני הורק למשטרה

אני קצת חמום ולפעמים יש לי החלטות פזיזות. אני לא חזק, אבל ברגע שאני מחליט משהו זה רע מאוד. חשבתי ללכת אל הורי ואל אחי, ולסדר אתם את החשבון. אבל זה עניין של עצבים. כשאני רגוע ומתקרב, אני חושב לאן אגיע בדרך זו. אני רק יכול להרוס לי ולהם את החיים. אבל לאן אגיע אם לא אעשה שום דבר? אני יכול להמשיך ולהסתובב ברחובות, ערום ויחף ורוע, בלי בית ובלי משפחה. יותר טוב כבר להיות רועה-זונות, עם חמישים לירות כל לילה בכיס, מאשר אדם ישר ורע. שיקראו לי כל מיני שמות. בין כך וכך קוראים לי כבר.

עכשיו, אחרי שסיפרתי כל מה שמעיק עלי, ואיך הגעתי לזה, שהיכיתי את הורי, אני הולך למשטרה למסור את עצמי.

בפנים שותתיים, כשכולו לוחט מחימה, התייצב יעקב לוי (59), גבר צנום ושחום העורב במחלקת המים של עיריית רמת-גן, במשטרה, הגיש תלונה על מכות שספגו הוא ורעייתו, רחל. הנאשם בהכאה - כנע בן ה-26 יוסף לוי.

"כשמת כלב או חתול בבית, בוכים עליהם, כשימות יוסף, זה לא יהיה איכפת לי", אמרה האם. "אם ינסה לחזור הביתה, אכין לו קבלת-פנים הגונה", הוסיף האב. "אינני רוצה להכיר אותו. הוא מת בשבילי!"

לפני שמסר את עצמו לידי המשטרה, הופיע יוסף לוי במערכת "העולם הזה", מסר את סיפורו האישי. המערכת מוצאת לנכון לפרסם סיפור זה לחלוץ במלואו, במלים שלו, כדי לאפשר לקוראים לעמוד על ההווה החברתי ועל המניעים הנפשיים, האמיתיים או המדומים, הדוחפים צעיר ישראלי לזרועות הפשע.

לשם מזון וכסף כדי לעזור לו, בו בזמן שבבית כמעט לא היה מה לאכול.

כזה היה המצב כשחזרתי מהצבא. הייתי אז בן 19 רציתי להיות כמו כל בן-אדם, לעבוד ולחיות בבית משלי. הייתי זקוק שמי שהוא יעזור לי להתחיל בחיים אלו, אולם מצאתי את כל הדרכים חסומות. בקשתי מהורי שיתנו לי חדר, והם סירבו. בקשתי מאחי שיתן לי חדר אחד משלושת חדריו בחילה. גם הוא סרב. היתה לי בחורה ורציתי להתחתן עמה. הורי התנגדו. הם אמרו שהיא פרוצה. נסיתי להתחיל לבדי בחיים חדשים. עזבתי את הבית ולא גרתי שם אולי שנתיים וחצי.

האם פתחה מזלות

במשך הזמן שלא הייתי בבית, השכירו הורי אחד משני חדריהם לדייר-משנה. תחילה היו אלה ארבעה גברים ואחר כך ארבע נשים, שהיו כנראה פרוצות והשתמשו בחדר למטרת פריצות. יום אחד הופיעו במקום כמה בחורים ואיימו לפוצץ את הבית, באם לא יתוולל בית-הבוסת במקום.

אחי שהיה שם, איים על הבחורים לחסלם, והם מצדם הבטיחו לו לערוך אצלו ביקור לילי. עוד באותו ערב נעצרו הבחורים על-ידי המשטרה. במשפט שנערך נגדם יצאו ה-בחורים ונאיים.

לא יכולתי לשאת את הרעיון, שבעוד שאני מסתובב מ-חוסר חדר, משכירים הורי חדר שהיה מגיע לי. הלכתי והתלוננתי במשטרה כי בביטנו נמצא בית-בושת. סיפרתי גם למשטרה על כמויות נשק ותחמושת הנמצאות אצלנו בבית. אבל טיפול המשטרה לא נשא כל פרי. אינני יודע למה. אמי היתה עוסקת בפתיחת מזלות, ריקחת רפואות בצורה פרימיטיבית וגם היתה עורכת שידוכים ומסדרת גירושים. כל מיני אנשים מסכנים היו באים אליה שתנחש להם את מזלם, ושתעזור להם בעצות ובמעשים. היא היתה עושה זאת תמורת תשלום, שהיה משתנה לפי יכולתו של הלקוח.

היא היתה, למשל, לוקחת גיר, שורפת אותו ומכניסה את האפר לבקבוק מים, והיתה מייצעת ללקוח לזרוק את זה לים וזה יביא לו מזל וכדומה. לפעמים היתה אומרת ללקוח, שהיא צריכה להתייעץ בעניין עם קוסם הודי מסויים. בעד הנסיעה היתה לוקחת כסף. כמו כן היתה מכינה כל מיני קמעות שתולים על הצוואר למזל, והיתה מוכרת אותם. אחי ואשתו היו זמן מה כותבים לה את הקמעות בכתב רש"י על קלף.

גם על זה התלוננתי במשטרה וטענתי שאמי מוציאה כסף מאנשים בטענות-שווא. גם הפעם סירבה המשטרה לטפל בתלונתי. משכתי את אחד הבלשים לפנים הבית ורציתי לי הוכחה לו כיצד אמי פותחת מזלות, אבל הוא טען שקיבל הוראה לא לטפל בעניינים שם.

תמוז היכיתי את הורי והמשטרה מחשבת אותי בגלל זה. מחר אני עלול לעשות משהו הרבה יותר גרוע, אם לא ישתנה מצבי. השם יוסף לוי עלול להתפרסם כעתונאי כשמו של פושע, או אני לא יודע מה. לכן באתי הנה, ואני רוצה לספר את כל מה שקרה, מההתחלה עד הסוף, כדי שתראו איך הגעתי לדרגה שכזאת.

חזרתי אתמול הביתה בחמש וחצי אחרי-הצהריים. כשנכנסתי לחדר, ניגש אלי אבי, ובלי כל הסבר ציווה עלי לקחת את חפצי ולעזוב את הבית לעולם. שאלתי אותו למה הוא מגרש אותי, ואז ענה לי: "אל תשאל שאלות ועזוב את הבית!" אמרתי לו שאינני מוכן לקבל ממנו פקודות על מעשי, ואם זה לא מוצא חן בעיניו, אז הוא יכול לפנות למשטרה.

אבי התרגז ופתח את הדלת, תפס אותי בדש מעילי והחל לדחוף אותי החוצה לרחוב. הורדתי לו את היד, ואז באה אמי והורידה לי מכה בפרצוף. נאלצתי להתגונן, הכיתי אותם חזרה וכנראה שפגעתי בהם. תוך כדי המכות נקעתי את הבהן של ידי הימנית. עזבתי את הבית.

האח הצמרף למפאי

כדי להבין איך הגעתי לכך, אני צריך לחזור ולספר על עברי. נולדתי בתל-אביב למשפחה חסינית, דור שני בארץ. משפחה פרימיטיבית מאוד. הייתי הבן השני. היו לי עוד אח ואחות קטנים ואח גדול, שלא הכרתי אותו כמעט בכלל, מאחר שישב שש שנים בכלא הבריטים. למדתי בבית-הספר העממי, ואחר כך הסתובבתי ועסקתי בכל מיני עבודות. הורי לא דאגו שאלמד איזה מקצוע.

עם הקמת המדינה חזר אחי הבכור הביתה, אחרי שש שנות ישיבה במחנות מעצר בארץ ובאפריקה. הוא נעצר בגלל היותו איש לח"י. כשחזר הביתה, נפגשו כשני אנשים זרים. לא מצאנו שפה משותפת.

השתדלתי להבין אותו, אבל הוא היה טיפוס מאוד משונה. לא יכולנו להסתדר, והיינו תמיד רבים. בתחילת מלחמת השחרור גויסנו שנינו לצה"ל, אבל אחי שוחרר מהצבא לפני סיום שירותו, בגלל הקדחת שחלה בה. תיכף לאחר שחרורו ניסה להתקבל לעבודה בחור עתונאי ב-הדור. בגלל עברו כאיש לח"י, סירבו לקבל אותו, ובמשך תקופה ארוכה היה עובד שם ללא כל תשלום. עד שהסכימו לבסוף לקבלו, מובן שהצטרף למפא"י.

באותה תקופה נשא אחי אשה פולניה והביא אותה ה-ביתה, ואז נתגלו החיכוכים שהם טבעיים במקרים מסוג זה.

הם אמרו שהיא פרוצה

הורי סבלו מרגש נחיתות כלפיה. הם ראו את עצמם כחייבים לה משהו, בגלל זה שהסכימו להתחתן עם בנם, והיו משפילים את עצמם בפניה. היא היתה השליטה בביתנו, והרגישו את עצמה עליזונה על כולם.

אני השתדלתי להתנהג איתה בנימוס, וכיבדתי אותה כי ראוי לאשת אחי. עד שיום אחד הופעתי בבית ומצאתי אותה לבד בבית. היא שאלה אותי על סכום כסף מסויים שהיה מונח על המזנון ונעלם. הסתן בו אמרה את הדברים היה כה משפיל עד שלא יכולתי להתאפק והתפרצתי. אמרתי לה שבביתה שלה היא יכולה להגיד מה שהיא רוצה, אבל לא בביתי.

במשך שש שנות שהותו של אחי בכלא, ניסתה אמי לשחד אנשים שונים כדי להוציאו משם. היא הוציאה סכומי כסף גדולים ללא הצלחה. היא גם שלחה לו כל הזמן חבילות, וממש חלתה מזה. אחרי השחרור, במקום לסייע לה ולעזור בבית, המשיך אחי כל הזמן רק לקחת ולהוציא מן הבית. במשך שנה היו אחי ואשתו יושנים ואוכלים בביתנו ללא כל תמורה. אותו זמן נסתיימה גם בניית החילה בגבעת-שמאל, אותה הקימו בכספי חסכוניותיהם. עד אז גרנו שבע נפשות בשני חדרים. חשבנו לעבור לילה ולחיות ברחוה. אולם כשנגמר הבנין, נכנסו אחי ואשתו לגור בשלושת ה-חדרים בחילה ואנחנו, חמש נפשות, הצטופפנו בשני חדרים צרים בתל-אביב.

גם כשעבר אחי בגבעת-שמאל המשיכה אמי להביא לו